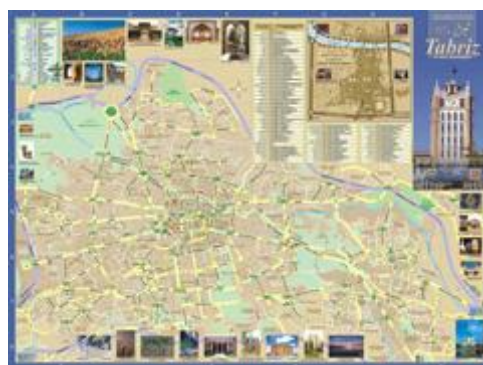

تبریز

نبود شهر در آفاق، خوشتر از تبریز

به ایمنی و به مال و به نیکوئی و جمال (قطران)

با بیش از ۱ میلیون و ۷۰۰ هزار نفر جمعیت دومین شهر صنعتی کشور و سومین تبریز شهر پرجمعیت ایران است. ارتفاع آن از سطح دریا ۱۳۴۰ متر است و با وسعتی حدود ۱۱۸۰۰ کیلومتر مربع در قلمرو میانی خطه آذربایجان و در قسمت شمال شرقی دریای ارومیه و ۶۱۹ کیلومتری غرب تهران قرار گرفته است. مردم تبریز همانند اکثر مردم آذربایجان شرقی دارای مذهب شیعه بوده و به زبان ترکی آذری صحبت میکنند. ولی در این شهر اهل تسنن و اقلیت های مذهبی نیز در بعضی محلات وجود دارند. تبریز در قدیم، به "شهرباغ" معروف بوده و در برخی اسناد برای تبریز نام های "تاورز"، "تورژ"، "تورش" و "دورژ" هم ذکر شده است.

راهنمای گردشگری و نقشه کامل شهر تبریز

تاریخ تبریز پیش از ظهور اسلام؛ مملو از ظن و گمان ها و حتی تعارض است. اما بعد از ظهور اسلام این شهر توسعه بسیاری یافته و در گستره وسیع حکومت اسلامی به "قبه السلام" مشهور می شود. سپس در شاهراه ابریشم، شرق را با غرب پیوند داده و رونق اقتصادی به

بنیان بازارها و کاروانسرا هایی می انجامد که عظیم ترین مکان مسقف پهنه گیتی می گردد.

بنیاد شهر تبریز و وجه تسمیه نامش افسانه ای را می ماند. درباره بنا و وجه تسمیه شهر تبریز "حمدالله مستوفی" و "یاقوت حموی" می نویسند: بنای تبریز از زبیده زن هارون الرشید است. وی که به بیماری تب نوبه مبتلا بوده؛ روزی چند در آن حوالی اقامت کرده، در اثر هوای لطیف و دل انگیز آنجا بیماریش زایل می شود. به همین دلیل فرمود تا شهری در آن محل بنا کنند و نام آن را "تب ریز" بگذارند.

همانطور که در ابتدا اشاره شد؛ پیشینه تبریز همواره در هاله ای از ابهام مستتر بوده. حتی در اوایل ظهور اسلام نیز در حمله اعراب به آذربایجان، نامی از تبریز دیده نمی شود. تنها اشاره دقیق و مستند مربوط به زمان سلسله روادیان است که در دوره خلافت متوکل عباسی، تبریز رو به آبادی نهاد و دور شهر را بارو کشیدند. از آن زمان به بعد تبریز با سپری ساختن وقایع تلخ و شیرین مشهور شد. اوصافی که در طول تاریخ از تبریز شده است به اجمال چنین است:

در قرن چهارم هجری، "یاقوت حموی"، تبریز را مشهورترین شهر آذربایجان می خواند. "ابو حوقل" در ۳۶۷ و "ابن مسکوبه" در ۴۲۱ و "ناصر خسرو" در ۴۳۸؛ تبریز را بزرگترین و آبادترین شهر آذربایجان می خوانند. در سال ۶۱۸ لشکر مغول به پشت دروازه های تبریز می رسند، اما تدابیر شایان تقدیر بزرگان شهر، تبریز را از حمله لشکر وحشی مغول مصون نگه می دارد و مردم تبریز با بذل مال، شهر را از گشتار و ویرانی رها می سازند.

در زمان غازان خان مغول، تبریز شکوه ویژه ای می یابد. "خواجه رشیدالدین فضل الله" وزیر اندیشمند ایلخانان "ربع رشیدی" را بنیاد می نهد که در زمان خود عظیم ترین مرکز علمی-فرهنگی به شمار می رود. این شهر در طول تاریخ دوره های طلایی متعددی را سپری ساخته است. دوران پایتختی، دوران ولیعهدنشینی، دوران شکوفایی تجاری، اقتصادی، علمی، هنری و...

زمانی تبریز، در عرصه هنر تحول شگرفی را موجب می گردد که امروز آثار کم نظیر آن

دوره، زینت بخش موزه های جهان است. مردان و زنان نامداری از این شهر برخاسته اند. کعبه ملای روم، میعادگاه عرفا، شعرا، اندیشمندان و بزرگان بوده؛ به همین دلیل **تبریز** یگانه شهری است که صاحب **مقبره الشعرا** است. مقبره ای که خاقانی، همام، قطران و دیگر بزرگان متقدم و سرانجام شهریار شیرین سخن، در آن مکان آرمیده اند.

از لحاظ گردشگری بسیار مستعد بوده و از چه از لحاظ اکوتوریسم و چه از لحاظ **تبریز** تنوع آثار باستانی قابل توجه است. گرچه آب و هوای منطقه در فصل های سرد سال گردشگری را در آن مشکل کرده است لیکن در ماه های اردیبهشت تا مهر ماه از آب و هوایی مطبوع برخوردار بوده و مسافرتی خاطره انگیز را نوید می دهد.

خواجو کنار دجلهء بغداد جنت است

لیکن میان خطهء **تبریز** خوشتر است (خواجوی کرمانی)

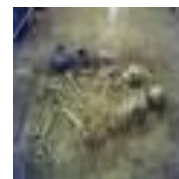
مکان های دیدنی آذربایجان شرقی :

مقبره الشعرای تبریز (قبر محمد حسین شهریار، خاقانی، قطران تبریزی، اسدی طوسی و...)

در خیابان ثقه الاسلام **تبریز** و در ضلع شمالی بقعه سید حمزه، قبرستانی وجود دارد که مدفن اغلب شاعران و بزرگان این مرز و بوم بوده است. بنای یابود زیبایی با تأسیسات توریستی به نام **مقبر الشعرا** در این محل ایجاد گردیده. آرامگاه یکی از بزرگترین شاعران قرن حاضر ایران (شهریار) در این محل قرار دارد.

موزه تبریز

از دیگر نقاط دیدنی **شهر تبریز**، می توان موزه این شهر را نام برد. این موزه در مساحتی قریب به ۳۰۰۰ متر مربع از سال ۱۳۴۱ مورد بهره برداری قرار گرفته و مشتمل بر ۳ سالن نمایش است که در آنها ۲۳۰۰ قطعه شیء ثبت شده وجود دارد. آثار به نمایش گذاشته شامل اشیاء باستانی از دوران های مختلف تاریخی، آثار مردم شناسی و آثار مشروطیت می باشد.

مسجد کبود (مسجد کبود یا گلی مسجد تبریز)

(گلی مسجد) بنا به کتیبه سردر آن؛ به سال ۸۷۰ هجری قمری و در زمان **مسجد کبود** سلطان جهانشاه، مقتدرترین حکمران سلسله "قره قویونلویان" که فردی زیبا پسند و شاعر بوده، بنا شده است. تنوع و ظرافت کاشیکاری و انواع خطوط به کار رفته در آن و همچنین زیبایی و هماهنگی رنگ ها سبب شده که به "فیروزه اسلام" شهرت یابد.

ایل گلی (ال گولی یا شاه گولی)

(شاه گلی) از گردشگاه های زیبای **تبریز** است که در جنوب شرقی **تبریز** بر **ایل گلی** دامنه تپه ای واقع شده. **ایل گلی** استخری بزرگ به شکل مربع به مساحت ۵۴ هزار و ۶۷۵ متر مربع است و در جنوب آن تپه ای وجود دارد که آنرا از بالا تا پایین، همسطح استخر، پله بندی کرده و نهر آبی از آن به سمت پایین روان است. در مرکز استخر، عمارتی به شیوه سنتی در دو طبقه ساخته شده و اطراف استخر به صورت پارک بسیار زیبا و فرح

بخشی در آمده که یکی از زیباترین جاذبه های گردشگری **آذربایجان شرقی** به شمار می رود.

روستای کندوان (روستای صخره ای، تاریخی و دیدنی کندوان تبریز)

در ۵۰ کیلومتری جنوب غربی **تبریز**؛ یکی از روستاهای دهستان سهند می باشد که **کندوان** در ۱۸ کیلومتری جنوب اسکو، در دامنه سرسبز سلطان داغی واقع شده است. آنچه به **کندوان** هویت باستانی داده؛ وجود ۱۱۷ خانوار و منزل مسکونی در درون توده های مخروطی و هرمی شکل صخره ای است. روستایان **کندوان** داخل این توده ها برای خود خانه مسکونی، آغل، انبار و کارگاه ایجاد کرده اند.

www.tizhooshenemoone1.blog.ir